

Dor de zbor

Felix

Doar gândul fâlfâie înaripat,
De pe planeta mea cu ochi albaștri
Pornind prin univers la colindat,
În zbor cu aștrii.

Îl simt cum soarbe spațiu cu nesaț
În universul fără bariere,
Cântând, cu galaxiile la braț,
A netăcere.

Doar gândul gustă zborul spațial
Intersectând orbite fără jenă,
Căci eu mai sunt aici, material,
Pe vechea scenă.

Dorind, mă doare dorul de-a zbura,
Nemărginindu-mă și eu, ca gândul,
Și universul, în splendoarea sa,
Îmbrățișându-l.

Doar gândul zboară-atotcuprinzător
Necunoscând în mersul său distanțe,
Iar eu îmi mângâi dorul meu de zbor
Nutrind speranțe.

Încă n-am aripi, am doar rădăcini
Îmbrățișând natura vinovată,
Și nu e verde frunza la smochini,
Deocamdată.

Dar știu că dorul meu e dor ceresc,
Un vis ce-și are în Cuvânt sorginte,
Și simt cum aripile cresc, și cresc
Din taine sfinte.

Și în curând, chemat de Dumnezeu,
Eternizându-mi printr-un zbor solia,
Voi fi cu El, știind că timpul meu
E veșnicia.

Simion Felix Marțian